

Lad ilden sprede sig

En analyse af den seneste tids bilbrande og et forslag til intervention

Nogle oprørsmagere

September 2016

Indhold

Kronologi og problemet med medierne	3
Samfundets svar	4
Fra anonym revolte til upolitisk oprør	5
Ind i det ukendte	7

De seneste par måneder har en ret almindelig hændelse i de svenske forstæder spredt sig som ukrudt i samfundsfredens have og taget form som en navnløs og upolitisk revolte. Den simple handling at sætte ild på en bil har netop på grund af sin enkelhed ladet sig reproducere i småbyer såvel som i storstæder, på begge sider af Øresund, i segregerede såvel som i centrale, rige og velintegrerede bydele. Alt fra enkeltstående hændelser til (hvad der lader til at have været) synkroniserede/koordinerede aktioner på flere steder i samme by. Fra samfundets side har politiet, brandvæsenet, medierne, politikere og diverse eksperter udtalt sig og lovet eller foreslået en række forholdsregler som ikke bare har som formål at stoppe bilbrandene, men i almenhed øger repressionen mod dem som ikke vil rette ind i ledet. Med denne tekst vil vi ydmygt analysere situationen og foreslå et indgreb i denne konflikt mellem anonyme individer og samfundet. Et anarkistisk indgreb som hverken har plads til politik eller forhandling. Sådant som vi ser det er det eneste vi har at tabe på det, den bekvemmelighed som har forhindret os i at være de første til at stryge tændstikken.

Kronologi og problemet med medierne

Det har været svært at følge med, fordi hændelserne har udviklet sig så hurtigt. Så snart man har forsøgt at sammenstykke en kronologi for at få et bedre overblik, så sker der noget nyt – fra samfundets side såvel som fra dets antagonister. Den største kilde til information som vi har og har haft er uden tvivl medierapporter, da andre former for kommunikation ikke har fundet sted, og når vi tænker på at nogle kammerater sagde, »De millioner af ord og billeder som fylder skærmene og aviserne er ikke en spejling af virkeligheden. De er en vigtig ingrediens i skabelsen af virkeligheden, gennem indførelsen af moral, regler og logik som tillader statens eksistens,«¹ så er det ikke uden selvkritik at vi anvender denne information. Den er selvfølgelig allerede blevet anvendt, som beskrevet i citatet, af politikere og dygtige medborgere, men vi er formodentlig de eneste som anvender denne information med det formål at styrte dem som skaber den. Vi ved ikke hvad der er sket på de sociale medier, men går ud fra at de ikke er blevet brugt til at analysere og sprede handlingerne med det formål at udvide situationen til et socialt oprør. Hvis der nu kun er tale om at medierne har hypet noget som hele tiden har eksisteret med samme intensitet², så ændrer det ikke ved det faktum at disse handlinger – bilbrandene såvel som de talrige angreb på pansere og andre uniformerede – indebærer et oprør og et potentiale til et socialt oprør. Det er ikke åbenlyst hvor grænsen går for hvad som hænger sammen med denne eskalation og hvad som er en del af konstante almene spændinger i samfundet. Vi vil ikke beskære forskellige individers handlinger for at give vores ideer ret; projicere vores længsel efter udvidelsen af oprøret på individer og handlinger som har sine egne årsager, betydelse og vilje. Så selv om det er svært ikke at blande ind hændelser som f.eks. angreb på politiet og andre uniformerede i Kronogården, Trollhättan eller de som skete i nogle Södertäljekvarterer, så holder vi os til bilbrandene. Dels på grund af deres intensive spredning og dels fordi de udgør en vældig enkel og reproducerbar måde at angribe normaliteten på.

I løbet af de to første uger af august var svenske aviser og nyhedssider fyldt med overskrifter i stil med »16 biler brændte på 5 timer,« »Justitsministeren: 'Forbandet træt' af hooliganerne,« »20 biler brændte i nat,« »Regeringen vil skærpe straffen for bilbrændere,« fulgt af et dagligt gentaget: »Flere bilbrände natten til i dag.« Samtidigt interviewedes sociologiekspertter, brandmænd, pansere og folk som havde fået sine biler brændt. Panserne lovede og udførte fortvivlet nye indsatser og en intensivning af tilstedeværelse og repression i de ramte områder, dog uden nogen større fremgang. I Ronneby var panserne en smule mere realistiske, når den vagthavende efterforskningsleder Anders Vahlberg sagde: »Vi er meget lavt bemandede lige nu, det er ferietid og så videre, så jeg kan ikke love flere styrker i området,« i forbindelse med at biler var blevet brændt tre nætter i træk i den lille by. Hvorefter kommunen i stedet ansatte vagter til at patruljere gaderne.

Mellem den 1 juli og 17 august i år rapporteredes der i Stockholm om 134, i Malmø om 108 og i Göteborg om 43 bilbrände til brandvæsenet i de respektive byer. I løbet af hele 2016 frem til midten af august rapporteredes der om 154 bilbrände i Malmø, hvoraf flere sager omfattede mere end et køretøj. I den første uge af august blev det beregnet at mindst syv biler brændte hver nat i Malmøs byområde. Den første weekend i august blev også

¹ A few notes on media and repression, publiceret d. 23 august 2016 på solidariteit.noblogs.org

² sverigesradio.se

en politibil sat i brand i Malmø, imens patruljen undersøgte en anmeldelse om husspektakler. Med Malmø som epicentrum spredte bilbrandene sig så, ifølge mediernes rapportering, til flere andre byer. Natten mellem den 16 og 17 august ledte en bilbrand i Norrköping til at tolv biler gik op i røg mens syv andre skadedes. Samtidigt blev der løbende rapporteret om bilbrande i mindre byer som allerede nævnte Ronneby, men også i Skara, Varberg og Borås såvel som i de større byer Stockholm, Linköping, Göteborg, Västerås og Södertälje.

I midten af august spredte bilbrandene sig til Danmark da der i København blev brændt biler flere nætter i træk. Natten til den 21 august blev 10 biler sat i brand og siden da er det fortsat i september med varierende intensitet og i flere forskellige områder som Christianshavn, Amager, Nørrebro, Valby og Vestegnen. Ifølge medierne er mindst 50 biler blevet brændt af i Storkøbenhavn fra midten af august til midten af september. Politiet lagde ikke skjul på at brandene måske var inspirerede af situationen i Sverige, og indledte øjeblikkeligt en efterforskning for at fange uromagerne og dysse situationen ned. I medierne efterlystes vidner, og politiet gennemgik et stort videomateriale fra overvågningskameraer omkring de ramte områder. Dette ledte til at billede og signalement af en mistænkt person blev offentliggjort, og efter en række henvendelser fra borgere blev personen anholdt den 24 august og varetægtsfængslet, sigtet for at have sat ild på ti biler og forsøgt at sætte ild på 23 andre. Det satte dog ikke en stopper for brandene, som er fortsat flere forskellige steder i byen. Også de stinkende halvpanser SSP'erne (et samarbejde mellem skoler, socialmyndigheder og politiet som har som formål at forhindre at unge begår kriminalitet), forstærkede sin indsats på grund af bilbrandene, og havde ekstra mandskab på gaderne i bestemte områder for at forhindre at unge skulle blive inspirerede af brandene.

I løbet af den første uge af august satte politiet i Malmø hver nat en helikopter ind i jagten på bilbrænderne. Den 11 august blev den belyst med grøn laser, og to personer blev pågrebet, mistænkte for at have brugt laseren mod helikopteren. Politiet forhørte dem i håb om en forbindelse med bilbrandene, men senere samme dag blev de sluppet fri. Den 15 august blev en, ifølge aviserne, 21årig person pågrebet ved en trafikkontrol i Rosengård. Panserne mente at personen havde bilen fyldt med benzindunke og en nødhammer (til at knuse bilruder). Personen blev sluppet fri den 18 august da der ikke var grundlag for varetægtsfængsling, men mistankerne bliver ifølge politiet fastholdt. Samme dag præsenterede panserne en ny forholdsregel som skulle få bugt med bilbrænderne. For første gang i Sverige skulle droner anvendes ved politiaktioner, og dette for at søge efter og forfølge bilbrænderne. Dronerne skal, ifølge panserne, guide de ekstrainsatte motorcykelbetjente og civile. Forslaget kom fra og bliver gennemført af NOA, pansernes Nationella Operativa Avdelning, og udrustningen købes af SAAB (hvis militære produkter helt sikkert finder flere »civile« anvendelsesområder end blot droner til at jage bilbrænderne).

Samfundets svar

For at øge vores forståelse af hele situationen, men også for at se hvor man kan finde muligheder for at udvide oprøret, vil vi se nærmere på det cirkus som samfundet har sat i gang som reaktion på urolighederne. Her er det interessant at se hvordan bilbrænderne fortsætter i tavshed, mens medier, politikere, politiet, forskere og aktive medborgere højlydt konkurrerer om hvem som hårdest kan fordømme handlingerne. I tavsheden taler handlingerne for sig selv og skulle de blive overladt til sin tavshed, blot ildens knitren høres, så behøves der heller ikke flere forklaringer. Men tavsheden er farlig og truende for den herskende orden. Det bedste middel mod tavsheden er selvfølgelig at støje, snakke og distrahere; at overtage definitionsretten. I Sverige taler man om mislykket integration og vandalisme, mens det i Danmark en overgang blev kaldt for pyromani, dvs. afbrændingen af biler sygeliggøres. En forklaring som siden blev glemt da brandene fortsatte på trods af at den »mistænkte pyroman« var blevet varetægtsfængslet. Diskussionen begyndte i stedet at ligne den i Sverige, med fokus på unge kriminelle. På den ene måde isoleres handlingen som noget som kommer fra lavtlønnede med indvandrerbaggrund, hvilket gør det sværere for andre som ikke passer ind i de kategorier at identificere sig med handlingerne. På den anden måde sygeliggøres handlingen. Med andre ord, hvis du identificerer dig med disse handlinger, så bør du betragte dig selv som syg, dvs. pyroman, noget som med den sociale skams kraft skaber et distancerende hos de fleste. Samme handlinger, samme tavshed, mødt med en masse larm fra samfundet.

I Sverige har disse diskussioner nået at udvikle sig længere end i Danmark, og de styrende politikere har nu foreslået strengere straffe, ikke bare for bilbrændere, men i samme omgang for hele kategorien 'unge kriminelle'. Forslaget ville betyde at hurtigtvirkende domstole oprettes, at aldersgrænsen for at bære elektronisk fodlænke sænkes og at overvågningen intensiveres i ikkefrihedsberøvende domme mod unge forbrydere. Den politiske opposition vil have flere pansere og vende tilbage til den tidligere organisering af politiet. Sociologer advarer mod strengere straffe og foreslår i stedet en øget tilstedeværelse af politi i de ramte områder, da dette efter sigende skulle have været årsag til deeskalationen af den lignende situation som eksisterede for ti år siden i Sverige. Cirkelnde over disse diskussioners rådende ådsler finder vi de tyste gribbe. De som tjener på bilbrandene og frem for alt på samfundscirkuset omkring dem. Vi har allerede nævnt SAAB's droner, men der er også forsikringsfirmaerne. Gennem flere artikler hos f.eks. Sveriges Radio, bliver almenheden informeret om at trafikforsikringen ikke dækker udgifterne ved en påsat bilbrand, men at bilen bør være mindst halvforsikret for at skaderne skal dækkes. Man behøver ikke at have gået på handelsskolen for at forstå den økonomiske værdi for forsikringsfirmaerne som en sådan velment og informativ artikel har i denne situation. I særdeleshed ikke når den efterfølges af artikler hvor talspersoner fra forsikringsfirmaer forsikrer at præmien for de som bor i de ramte områder ikke forhøjes sammenlignet med andre områder. På steder som Ronneby, hvor panserne har lagt uniformen og chiller et andet sted, besluttede kommunen at ansætte sikkerhedsfirmaer, for i stedet for politi at have vagter som patruljerer gaderne. I forbindelse med voldsomme opløb som i Örebro og Södertälje bliver ekstra vagter fra diverse sikkerhedsfirmaer sat ind som infanteri ved siden af panserkavaleriet. Samme sikkerhedsfirmaer som gennem sidste års såkaldte »flygtningekrise« oplevede en ny Klondikeæra; som nu, berigede af erfaringer med at mishandle ikkehvide, gerne fortsætter i samme spor – nu som stedfortrædere for politiet i stedet for udlændingeservice, og med flygtninge erstattet af bilbrændere i rollen som bevægelige måltavler. Disse gribe bliver ved med at være gribbe så længe de får lov til at arbejde i ro og orden, så længe de kan holde sig fra de dramatiske hændelsers centrum. Som i et økosystem udfylder de en vigtig funktion i samfundssystemet og bidrager til at kvæle det truende oprør.

Ethvert afbrud i samfundsfreden udgør en mulighed for revolte og oprør; afbruddet er i sig selv ikke sjældent en bevidst oprørsk handling, om end begrænset til et unikt individ og en unik situation. Afbruddet blotter de konflikter som samfundsfreden ellers skjuler. Det som vi i hverdagen vælger at sluge i form af underkastelse spyttes ud, og al snak om at vi lever i »den bedste af alle dårlige verdener,« eller at »det er nødt til være si eller så,« blegner foran den åbenlyse utilfredshed med de liv som vi tvinges til at leve i dette samfund. En udbrændt bil føles måske ikke som startskuddet for et socialt oprør, men samtidigt er det præcis hvad den kan være. Hvad den kan blive. Den kan på en og samme gang være et individs angreb på samfundsfreden, på samfundsordenen, og sabotage af et andet individs funktion i opretholdelsen af denne orden. Det ser vi som faktorer uafhængigt af om det sker med hensigt og med et ønske om oprør, eller om det sker på grund af kedsomhed, for betaling eller for personlig hævn. Samfundsfreden, hvor staten hævder monopol på mægling og befolkningskontrol, bliver ikke desto mindre angrebet ved en bilbrand, med eller uden angriberens hensigt at omvælte samfundet. I den normalitet som vi alle forventes at reproducere findes der (endnu...) ikke plads til brændende biler. Endnu mindre til brændende biler uden en tydelig og forståelig bagvedliggende årsag som ustoppeligt spreder sig over flere regioner. Når det spreder sig sådan som det har gjort, er det umuligt, selv for magthaverne, at ignorere eksistensen af en social konflikt. Det de i stedet gør er at forsøge at isolere konflikten til en lille utilfreds og utæmmet flok, som de fleste, som vi allerede har nævnt, ikke bør have noget til fælles med. Det bliver til et politisk, politimæssigt og sociologisk problem. Staten forsøger at gøre problemet forståeligt og håndterligt i sin rolle som mægler; til et problem eller en konflikt mellem magthaverne med sine loyale specialister og en gruppe 'dårligt integrerede unge'. Altså ikke hvad det i virkeligheden handler om: individer som du og jeg i konflikt med det liv vi tvinges til at udholde under de bestående forhold.

Fra anonym revolte til upolitisk oprør

Vi er ikke kun interesserede af bilbrandene som fejer hen over Sverige og Danmark fordi de bærer på oprørets gnist, men også fordi de tilbyder os en anden måde at forstå oprøret på, fordi deres upolitiske karakter giver et

hint om en anden taktik. Bilbrandene er et ukontrollerbart angreb på samfundet, fordi de er spredt ud over hele det område som kontrolleres af staten og ikke fokuserede på bestemte symbolske mål. De er enkle at reproducere hvor som helst og når som helst, og det er umuligt for politiet at være overalt på en gang. Politiske bevægelser er fastlåst i ideen om at samle en bevægelse eller en hvis kategori af udnyttede foran et symbolsk mål i troen på at hvis man samler mange nok så tvinges magten til forandring. I virkeligheden er disse metoder enkle for staten at kontrollere, for det er intet problem at samle kræfterne på et bestemt sted som er forudbestemt på dato. Selv anarkister som egentlig har en kritik af dette syn på kampen bliver ved med at reproducere denne logik. Hvorfor alle demonstrationer til symbolske mål omringede af svært bevæbnet politi? Hvorfor altid være et skridt bag staten og politiet? Bilbrænderne viser vejen til en anden form for konflikt med staten. Konstant, ukontrollerbar, fleksibel og destruktiv. Her er det politiet som altid er et skridt bagefter.

Men javist, bilbrande rækker ikke til at kuldkaste det bestående. De åbner dog for en i Skandinavien ny måde at forstå oprør på og giver inspiration til andre taktiker for vores kampe. De giver os et springbræt som vi kan bruge i vore individuelle oprør i springet mod et socialt oprør, og det må man sige er mere end hvad politiske bevægelser har skabt i Skandinavien i meget lang tid. Apropos politiske bevægelser så har kampen omkring det halvt besatte hus Rigaer 94 i Berlin det sidste halvår vist hvordan bilbrandene kan anvendes som metode, men samtidigt har den vist deres begrænsninger, hvilket kan være interessant at kort reflektere over³. I kampen om Rigaer 94 var det efter vores mening samme faktor som var årsag til den hurtige og intensive spredning som var årsag til at det ikke lykkedes at udvide konflikten længere end til at vedkomme anarkister og autonome. Denne faktor var begrænsningen af konflikten til kampen om huset og lokalområdet. Tyskland er i forhold til Skandinavien fyldt med autonome og anarkister, og mange fulgte opfordringen til at forårsage skader for 10 millioner euro – visse fordi de identificerer sig med Rigaer og handler solidarisk, andre fordi de hele tiden venter på nye hændelser at reagere på, og fandt en i denne. Men her ser vi endnu engang en konflikt mellem en lille skare af letkategoriserede individer (anarkister og autonome) og staten, med resten af samfundet som tilskuere og kommentatorer. Konflikten kom altså til at kredse om et symbolsk mål, hvilket gav staten i det mindste et fingerpeg om hvor den skulle sende sine repressive kræfter, og det gjorde situationen enklere at håndtere og forudse. De fleste andre som kan tænkes at have anledning til at brænde biler eller på andre måder gøre oprør mod samfundet, har ikke et selvfølgelig referencepunkt i Rigaer, og heller ikke i den subkultur som det tager udgangspunkt i. Formodentlig endnu mindre når folk begynder at tale om at de er politiske eller at bilbrandene er en politisk handling. Så længe udgangspunktet er noget som bare nogle få kan referere til, så forbliver det en duel mellem disse få og staten.

Den eskalation som sker i Danmark og Sverige kommer sikkert til at dø ud i takt med at repressionen bliver strengere og avancerer. Den kommer sikkert også til at blusse op igen om nogle måneder, måske om et år? For at siden dø ud igen. Forudsat at vi ikke forsøger at udvide og forstærke den med vores egne handlinger, ideer og længsel efter frihed. Det er hverken garanteret fremgang eller dømt til at mislykkes. Der er kun en ting som er sikkert, og det er at så længe vi bliver ved med at være passive tilskuere eller kommentatorer, så er vi garanterede den tilværelse som vi afskyr så inderligt.

Hvis vi har kritik mod hvordan visse har handlet i denne eskalation af bilbrænder, da lad os handle på en måde som hænger sammen med vore ideer, og på den måde vise hvad vi foreslår og hvad det indebærer i praktikken. I særdeleshed hvis vi ønsker os noget andet af andre rebeller. En proletars bil blev brændt og det generer dig? Hvad forhindrer dig i at gå løs på et SAAB kontor, vagtbiler eller forsikringsfirmaer? Hvis du synes at en politibil var for lidt, så sørg for at endnu flere går op i røg. Det er ikke gennem passivt brok at vores ideer kan spredes og deres konsekvenser mangedobles, men gennem handling og konsekvent ærlighed over for os selv. Hvis vi vil virkeliggøre vores ideer og drømme, så må vi tage dem og os selv på alvor. Ved at stille spørgsmålstejn ved kamptraditioner som ikke har ført os nærmere vores drømme, men kun nærmere samfundet. Ved at søge inspiration der hvor vi ser revolten, og ikke bare der hvor vi ser folk der følger politiske manualer. Det indebærer en konstant fjendtlighed mod dette samfund. Det indebærer at udsætte sig selv for ubekvemme sociale situationer. Det indebærer farer. Som f.eks. faren for at miste de privilegier som den orden

³ For at ikke tabe den røde tråd overlader vi en dybere analyse til et andet tidspunkt, men der findes masser af information på f.eks. contrainfo.espiv.net for den som vil fordybe sig.

som du siger at du afskyr har sikret dig. Det indebærer at omfavne og blive omfavnet af det ukendte og al den rædsel som kommer af det. Det indebærer at stole på dig selv og din evne til at møde det som venter på den anden side af bruddet med normaliteten.

Hvad er det præcis som har forhindret dig i at brænde en bil eller at bygge barrikader på gaderne og angribe panserne når de til sidst dukker op? Hvad end dit svar måtte være, så er svaret ikke en hindring for at finde din egen måde at handle på i denne konflikt.

Ind i det ukendte

Vi vil have frihed, og sådan som vi ser det er frihed uforeneligt med dette samfund, ja, med alle samfund som berøver individet sin magt og selvbestemmelse over sit liv. Dette samfunds ødelæggelse er dermed, på grund af dets iboende autoritære mekanismer, en nødvendighed for at vi skal kunne gribe det vi vil have. Eftersom vores udgangspunkt er det evige nuet – hverken fastlåst i en marxistisk determinisme eller opslugt af en kapitalistisk fremtidsinvestering af vores energi og drømme – og vi vil leve i anarki nu, ikke i morgen eller om et år, men nu, så er vores mål sammenvævede med vores handlinger. Det vil sige at i anarki vil vi ikke forhandle med autoriteter, så hvorfor skulle vi forhandle med dem nu? I anarki vil vi ikke organisere os i masser eller bedrive politik, så hvorfor skulle vi gøre det nu? I særdeleshed når det historisk set har tjent samfundets overlevelse mere end de kæmpende individer... Vi vil se oprøret sprede sig uden ledere eller stagnerede mål. Vi vil sprede vores revolter og se dem blive til oprør sammen med andre frihedstørstende individer. For overhovedet at komme så langt er det klart at det er nødvendigt at udvide den konflikt som vi ser foran os.

Så hvordan kan en bevidst udvidelse af denne konflikt tage form? Målet for os er ikke at kunne opregne så mange medlemmer som muligt i en eller anden slags organisation eller bevægelse, ej heller at fremføre nogle krav om forandringer eller blive »stærke nok« til at forhandle med eller om magten. Vores mål er, som vi allerede har klarlagt, ligeså enkelt som det er svært at realisere – frihed gennem oprør mod de som berøver os den. Derfor kan hverken fremgang eller udvidelse måles på antallet af deltagere i et oprør eller hvorvidt »almindelige mennesker« sympatiserer med os eller ej, men på kvaliteten af vores egne oplevelser, hvordan vores liv forandres og hvor det fører os hen. Hvis en million mennesker begiver sig ud på gaderne, men i bund og grund bare søger efter et nyt lederskab, en ny fårehyrde, så er det på alle måder et nederlag. Men hvis jeg i rette øjeblik angriber det rette mål, udgiver den rette tekst – hvor ret er en relativ størrelse som kan underbygges af klare analyser og situationer – eller skaber kammeratskaber eller træffer nye medskyldige og derved åbner nye muligheder for mig selv og andre for at forlænge, fordybe, forstærke og forstørre omfatningen af mit eget og det delte oprør, så kan jeg tale om fremgang – med mig selv og mine omgivelser som målestok. I denne situation er den mest åbenlyse måde at gribe ind på at i første omgang selv begive sig ud på gaderne. For hvad har vi for ret til at snakke om alt dette uden at have en egen praktisk delagtighed?

Men for at udvide pladsen for os, vores ideer og revolter, bør vi også identificere de mest aktive modstandere af oprøret og gøre dem til selvfølgelige måltavler. Politiets rolle er åbenlys, men ikke SAAB som forsyner dem med droner og anden udrustning, heller ikke forsikringsfirmaerne, vagtfirmaerne eller politikerne som anvender situationen til at styrke sin magt. Afhængigt af hvor du bor har du selvfølgelig dine egne lokale autoritære kræfter at identificere og bekæmpe, uanset om det handler om en gruppe salafister, et racistisk jagtlaug, et naboværn eller demokratielskende socialarbejdere. Det kan være værd at overveje disse inden man overrumplet støder på dem i kampens hede. Alle de nævnte firmaer har kontorer i alle større byer i landet og har, ligesom politikerne, »navn og adresser«. At pege på disse, angribe og med vores egne ord forklare hvorfor vi gør det, er også en måde at blotlægge dette samfunds strukturer og forholdet mellem dem og vores liv i underkastelse. Hvilket skulle kunne bidrage til at give oprøret en mere libertær karakter. I princip hver eneste fjende du kan forestille dig i dette samfund har en bil. Nazister, politikere, cheffer, pansere, dommere, fængselsbetjente, osv. Ikke alle, men de fleste, har en bil og som vi allerede skrev; om valget af biler har generet dig, så er det ikke så svært at reproducere den oprørske handling, men med et resultat som beriger dit liv. Dette er blot et forsøg på at skrabe i overfladen, et fingerpeg på muligheder som tydeligvis er blevet forsømt af nogle kammerater. Ikke

desto mindre er det her vi ser mulighederne for os selv og de vi anser at vi deler vores ideer med, for at handle og udvide denne konflikt.

Vi har skrevet denne tekst for at opfordre til at oprøret og den egne evne til at handle tages på alvor. Oprøret og det sociale landskab er fyldt med modsætninger og der er ingen enkle opskrifter på at føre en fremgangsrig kamp mod autoriteternes verden: vi er helt enkelt nødt til at prøve os frem. Men det første skridt må være at indse at der allerede er rebeller som har tændt oprørets fakkelt, som har skabt en spænding i samfundet hvor vi kan handle på tusind forskellige måder hvis vi vil. Ikke som efterfølgere eller ledere som skal vise vejen til det ægte anarkistiske oprør, men som medskyldige i ødelæggelsen af det bestående, med vores egne ideer, mål og handlinger. I dette spring ind i det ukendte har vi ingen garantier for hverken nederlag eller fremgang, men i det mindste har vi muligheden for det som i dag er en umulighed: en verden uden autoriteter og herskere.

...så lad ilden sprede sig.

»Leende vil vi ødelægge.

Leende vil vi starte ildebrande.«

Det Anarkistiske Bibliotek

Nogle oprørsmagere
Lad ilden sprede sig
En analyse af den seneste tids bilbrande og et forslag til intervention
September 2016

Modtaget på e-mail.

da.theanarchistlibrary.org